

hoofdstuk 1

De geboorte van Shakuntala

In het verre India vond heel lang geleden een wonder plaats. Het gebeurde in een bos, waar het naar zoete amandelen rook. Tussen de takken van de bomen floten felgekleurde vogels de zuiverste melodietjes en de wind liet de fraai gevormde bladeren zachtjes heen en weer bewegen. In de schaduw van een eeuwenoude, knoestige boom werd Shakuntala geboren. Ze was een prachtige baby, met een perzikachtige huid en ogen waarin je de Melkweg kon zien. Haar lieve geluidjes lieten iedereen glimlachen.

Alleen haar ouders niet. Bij hen kon er geen lachje af. Ze wilden zelfs niet eens voor hun kindje zorgen.

Haar moeder was een beeldschone fee met een bijna doorschijnende huid. Als ze met

haar vlechten schudde, leek de tijd te vertragen. Natuurlijk hield ze van haar dochter, maar het was haar heilige plicht om terug te keren naar de hemelse wereld van de feeën, waar kleine meisjes niet welkom waren.

De vader van Shakuntala liet zijn dochter ook in de steek. Hij was een zeer wijze man die in een god wilde veranderen. Daarom sloot hij zich op in een grot, waar hij jarenlang ging mediteren. Niemand heeft hem ooit nog gezien ...

Wie kon er voor de kleine baby zorgen? Wie wilde de mooie Skakuntala opvoeden?

Gelukkig was er Kanva: een heilige man, een goeroe, die de ouders van de baby kende. Hij had een lange grijze baard en bezat niet alleen onbegrensde kennis over de wereld, maar ook over de hemel waarin de goden leven en zelfs over de meest duistere plekken, waar demonen zich schuilhouden. Hij leefde in een kleine tempel in een heilig bos, waar de bomen dicht op elkaar stonden en apen langs lianen van tak naar tak slingerden. Kanva was bereid om voor het meisje te zorgen.

In deze bijzondere omgeving groeide Shakuntala op. Omdat het bos heilig was, waren de tijgers die er leefden niet bloeddorstig. De bloemen die er groeiden, waren groot, feloranje en roken zoeter dan parfum. Maar het bijzonderste in dat hele bos was Shakuntala zelf. Toen ze ouder werd, zag iedereen dat ze de dochter van een fee was, want net als haar moeder was ook Shakuntala wondermooi.

De beschermgeesten van het bos fluisterden over haar:

*Elke ochtend schijnt de zonnegod
zijn stralen op spiegelgladde meren.
Bij de aanraking verandert
het licht in ontelbaar veel
schitterende diamanten,
maar zelfs dat prachtige beeld
verbleekt bij de schoonheid
van Shakuntala!*

De meest schuwe dieren van het bos kwamen naar Shakuntala toe om uit haar hand te eten. Vogels gingen op haar schouders zitten. Soms kwamen er mensen in het heilige bos om offers te brengen aan Kanva, maar zodra ze Shakuntala zagen, vergaten ze wat ze kwamen doen.

Het bijzondere meisje werd ouder en groeide op tot een mysterieuze vrouw met een betoverende uitstraling. Kanva had haar heel veel geleerd. Ze kende de heilige gebeden en wist hoe alles op de aarde kon bestaan. Ze begreep mensen voordat ze tot haar spraken en soms, tijdens een stille zomernacht, kon ze de goden in de hemel horen fluisteren.

hoofdstuk 2

De komst van de koning

Vlak bij het heiligdom waar Shakuntala woonde, lag een koninkrijk. De koning was eerlijk en aardig. Als zijn onderdanen problemen hadden, hielp hij hen. Hij was rijk, maar niet té rijk, omdat hij vaak geld gaf aan de armen.

De koning had één zoon: Dusyanta. Die was niet alleen erg knap, maar ook net zo eerlijk als zijn vader, en volgens sommigen werd hij nooit boos. Toen Dusyanta zijn oude vader opvolgde en koning werd, was iedereen uitzinnig van vreugde. De mensen van het koninkrijk riepen: